

Uppgittas miduoch iu bupphoj uo
Sof qo aqoia uuu na 'va go moioi i
'vap aavdaa uij uioioj buo
'voo i uaqiof aqviuq uauobuom uo

uioiau bio auuy uoq uoi 'iaq iui
bio iu uqiaq iuiagadano uui uoq
'uij uia va qau aj iuiagadano uui uoq
'uuiuoig auiouia uia uqiaq uoq
aqiio i o — bui uo i auiaa qo auiaa uoq
'uuiuoig uoi 'uuiuu aq aq i aqia
aqia i o : bui uo i auiaa qo auiaa uoq

i auiaa qo auiaa uoq aui uo
ioi auiaa iu uaiuq na aui i
i iohaq iuq aj va aui uoq aui i
— 'aqiio aqiaq aq uui uo

uui auia
ua 'uij auiaq va iu aq uoi 'uoq uo
'aqiaq na auiaq 'uij uoi 'uuiuo i
uui uo uuiuoq iuuoq aui uoi 'uoq uo

Et Eden i dag är fullväxt igen,
Att njuta af alla dess vännar.
Naturen är härlig. Hvem mäter dess glans?
Bland människors talldse Söner hvem fans
Nog sticlig, att den kunna härma?

Hör bäcken, som susar i nesderne ren
Der Himlen befällt den, att flyta.
Se vattnet: det lumsiga trådet sin gren
Har hängt just utströer dess nio.
När målade Företidens Skilder så täckt
Det sköna, som tusendes undran har väckt
Och tusende dränkt uti kånslor?

Se blomstren och grönskan med broderlig hand
Så många behag sammanblonda.
Känn, då du förmaktar, Zephiren ibland,
Uppfriska dig då med sin And.
Se grönlådda åkrar. Skörd so wa de dig,
O lyfte din själ med fröjd ofra sig
Till Honom, som dansar naturen.

Mid'sommars - Sång.

Nu! tocka ditt öga, du förjande Bror?
Du lidande! stilla din smärta,
Den glädje som himlen är kuff och är stor
Som talar i dag till ditt hjerta.
O! samloms i dag med glädjefuldt bröst!
O! höj om i dag vår tacksamma röst
Dit opp till din allgode Fadren.

Du fattige! glöm, att den väger så tungt,
Den armoders börd, du burit,
Du åldrige! kände du inom dig lugnt
Dit hjerta, som dagden har smurit,
Sin trohet. Du glömde, du miste inte nåd!
Så som människors otakt och sårheten känd.
Glöm bort att dig sorgen har ammat.